

La meva experiència a la Sagrada Família

Dll, 20/12/2010 per La puntada

[La puntada](#)

Per a mi la Sagrada Família forma part del paisatge urbà de la infantesa. Des de casa l'avi, un sisè pis al carrer de Nàpols al barri de la Sagrada Família hi havia una vista espectacular de les torres de la façana de la Passió.

Formo part de l'Església des que em van batejar. A casa hem estat educats en la fe catòlica, en els ritus, en el seguiment del calendari litúrgic... A partir del sagrament de la Confirmació considero que vaig optar per Jesús. Ens vam casar a la parròquia del barri, a Sant Martí del Clot, i allí també han estat batejades les meves filles.

Sóc cristiana, per tradició i per opció. En els moments difícils de la meua vida, l'única fita que em manté amb esperança és Jesús de Natzaret, el seu missatge i la bona nova de la construcció del Regne de Déu.

Quan des de la Comunitat de Sant Pere Claver se'ns va donar l'oportunitat d'obtenir entrades per a la cerimònia de consagració del Temple de la Sagrada Família, vam demanar-ne per a nosaltres quatre.

Haver estat testimoni de primera mà d'aquesta festa ha constituït un honor per a tota la família. A casa ens vam mudar de diumenge. En veritat que vam ser privilegiats enfront de l'altra gent que feia hores que s'esperaven al carrer o bé hi havien fet nit.

Les mesures de control d'accessos al temple van ser molt estrictes. Nosaltres, per exemple, ja teníem quatre entrades nominatives on hi constaven els nostres números de DNI i els seients assignats. Per accedir al recinte calia passar per quatre controls, l'últim d'ells el de l'arcada dels metalls. Fins i tot ja asseguts a lloc la seguretat també era màxima. Hi havia els Reis d'Espanya i també el Sant Pare. Tant els voluntaris, que eren moltíssims, com el personal de seguretat van ser en tot moment agradables i considerats.

La tercera part de l'aforament del temple estava reservada als parroquians de Barcelona. I aquí cal agrair als organitzadors el detall d'oferir la cerimònia a la

gent del país, preveres, monges i feligresos de tota condició social.

El temple de Gaudí és una obra meravellosa i en aquest àmbit la cerimònia va ser espectacular. La megafonia va fallar, cosa que va ser una llàstima perquè, si no fos pel missal que ens van repartir no hauríem pogut seguir la cerimònia. L'homilia del Sant Pare la vam llegir a casa, gràcies a la pàgina web

<http://papabarcelona2010.cat>. Dins el temple hi havia moltes pantalles de televisió on podíem seguir la retransmissió de TV3.

A mi m'agradaria que el Sant Pare pogués conèixer la realitat del món, dels homes i de les dones, dels joves, dels avis, de les famílies, de les parròquies... De ben segur que la trobada amb els nens de l'Hospital del Nen Déu va ser més entranyable i propera que no pas la majestuosa cerimònia de la Sagrada Família.

Crec en una Església dels pobres, sense vincles de poder. Malauradament l'Església institucional es troba més a la taula dels rics i dels poderosos d'aquest món. No obstant això, en el si de l'Església hi ha molta gent de bona voluntat que fan una gran tasca social. Voldria que l'Església catòlica adoptés un to més humil, no des de la veritat absoluta, sinó des de la recerca de l'entesa, de la veritat, des de la voluntat de construir cada dia el Regne de Déu a la terra.

Maria Lourdes López Cobos